

Posedmé v Písku, posedmé úspěšně

Musím přiznat, že první část nadpisu není přesná. Setkání (nejen) mladých klinických biochemiků se konalo opravdu posedmé, ale jedno z nich nebylo v Písku, ale v Krkonoších. Druhá část nadpisu je ale zcela přesná a zcela pravdivá.

Jsou to svým způsobem zvláštní setkání. Nepřekypují účastníky, naopak, jde o akce spíše komorní s několika málo desítkami účastníků. To se zdá být zvláštní – jsme zvyklí na velké akce, stovky účastníků, desítky přednášek, postery atd. Tady je to naopak a letos to bylo zvláště patrné. Probíralo se jen několik témat: SIRS, sepse, zánět (Malina); nemoci myokardu a především využití hs-troponinů a natriuretických peptidů (Jabor, Franeková), ale i nové markery a jejich perspektiva; metabolická onemocnění kostí se zaměřením na laboratorní markery (Pikner, Palička); kardiovaskulární prevence, lipidy (Soška, Franeková). Bloky byly vesměs plánovány dvouhodinové, což je na jedno téma na odborném kongresu zcela nezvyklé. O to byl ale průběh lepší a zajímavější. Přednášející byli předem vyzváni, aby téma pojali šířeji než obvykle. Šlo vlastně o něco mezi vědeckým sdělením a edukačním kursem – a ukázalo se, že to bylo správné. Stalo se to, co se na kongresech stává – nebyl dodržen čas a všechny bloky trvaly déle, než bylo v plánu. Nebylo to ale „nekázní přednášejících“ – což bývá obvyklý důvod. Naopak – diskuse byla natolik živá a aktivní, že se nedala zastavit a dokonce se musely odkládat přestávky na jídlo. To je nejlepší, co si dokážu představit – tedy ne odkládat jídlo, ale takový zájem o téma a o možnost probrat co se děje,

že jde vše ostatní stranou. Tak by asi měly vypadat všechny kongresy. To samozřejmě nelze, ale právě „písecká setkání“ k tomu dávají skvělou příležitost. Bylo tomu tak i letos, že se část plánovaného programu překládala až na dobu po večeri a i potom se ještě dlouho diskutovalo.

Nechci ale vynechat blok, který byl věnován kasuistikám (Rajdl). Pod taktovkou zkušeného organizátora webinářů (to slovo je pro mne strašné, ale zatím nemáme lepší český ekvivalent) a všech hlasovacích akcí (tedy odborně hlasovacích) jsme široce diskutovali několik velmi zajímavých případů - od selhání mladých „železných mužů“ (kteří samozřejmě nebyli až tak železni) až po „zlomená srdce“ starších osob s prožitou životní tragédií. Kdo se chtěl poučit, našel spoustu inspirací, kdo se chtěl potěšit, jak kvalitní máme v oboru kolegy a kolegyně, ať již kasuistiky přednášeli nebo k nim zaníceně diskutovali, ten se utvrdil v tom, že obor s takovými mladými lidmi nemůže zaniknout.

Vůbec není lehké taková setkání organizovat. Primář Malina je na to v podstatě sám – a dělá to obdivuhodně. Patří mu za to velký dík a velké uznání – pokud by bylo více takových lidí v oboru, tedy takových, kteří se skvěle orientují v klinické biochemii i klinické medicíně a kteří jsou ochotni věnovat značný čas přípravě a organizaci takovýchto odborných akcí, můžeme být klidní a nemusíme se o obor v budoucnu obávat.

Tak ať to těm (nejen) mladým klinickým biochemikům vydrží – a neváhejte a příště přijďte také.

Vladimír Palička